

Hertil kemur, at tað var drivin ein ógvuliga ágrýtt agita-
tion ein, at tað nýttáði ikki at
greiða atkvøðu fyri javnaðar-
kandidátinum, hann kom ikki
inn á líkavel. Nógvir javnaðar-
menn lótu seg villileiða av hesi
áttu og greiddu so atkvøðu
annaðhvørt fyri sambandskandi-
dátinum ella sjálfstýrskandi-
dátinum, soleiðis sum nú hesir
kandidátarnir stóðu í eygunum.
Á henda hátt fingur sjálfstýrið
og sambandið nógvar stemmur,
sum hesir flokkarnir aldri vildu
fingið til eitt lögtingsval. Í nóg-
vum góðum javnaðarbygdum sum
á Sandi, Tvoroyri og í Vági fekk
javnaðarmáðurin soleiðis bert
helvtina so nógvar atkvøður
sum javnaðarflokkurin annars
fekk til seinasta lögtingsval. Or-
sökkin til hetta ringa úrslit stavar
at í seinast framlutta. So státt
er fólkatingsvalið 12. decembr
ikkí eitt salt bílæt av javnaðar-
mannastøðuni í Føroyum.

Eitt gleðiligt tekin vísti valið
tá. Okkara kandidáts tala hefur
evnað í fleiri bygdum, har at
kalla eingin javnaðarmáður
hefur verið fyrr, at drigið hópin
av veljarum til flokkinn. Fyri at
nevna eitt domi: í Vestmanna
var við seinasta lögtingsval bert
1 — ein — javnaðarmanna
stemma. Við fólkatingsvalið vóru
yvir 30, bert eitt ár aftaná.

Hetta gevur gott mót og sigur
greiðari enn nakað orð frá javnaðar-
rørslunnar sigrandi kraft.

P. D.

Sjúkrahúsviðurskiftini í Suðuroynni.

Fyri stuttum var brúðleyp í
Vági í Suðuroy, stórt brúðleyp.
Tað var Johan Dahl, leiðarin av
»Interessentskabet Dahl«, ið
giftist.

Kæti var óført og hýrunir av
tí besta. Dansurin gekk væl við
góðum føroyskum kempuvæð-
um undir fótum. . . . Enskur
dansur var við hvørt. . .

Tá hendur ólukkan.

Ein maður kemur at sláa aðra
hondina í ein gluggan, ið sorl-
ast, og ber tað so illa til, at aðr-
arnar skerast av.

Sum ættast kann blóðið mað-
urin ræðuligt. Doktari er á stað-
num. Hann kom sjálvandi til og
gjordi, hvat ið hann kundi gera.
Men maðurin mátti á sjúkra-
húsið í Havn. Á Tvoroyri bætti

ikkí at senda hann, til tess var
sjúkrahúsið har ov illa útgjort
við greiðum.

Smírl fór tá norður eftir.
Hesin blóðandi neyðar maður
fór um borð í hann.

Mangur spurdi: man hann
halda út til Havnar, ella man
hann fara at forðloða seg?

Vit hava einki nærri frætt frá
hesum manni. Vónandi er hann
í lívi.

Men er tað ikki ræðuligt at
huga sær at Suðuroyni í 1932
skal vera so illa stóð við sjúk-
rahúsi, at ein maður sum hesin
Vábbingurin má norður um
fjórð fyrri at fáa lækna hjálp.

Hetta domi sýnir hvussu neyð-
turvuligt tað er at fáa eitt ið-
arhóskandi sjúkrahús í Suður-
oynni.

Tað eru nokur ár síðani málið
um eitt tilíkt sjúkrahús var reist.
Men enn er einki komið
burtur frá.

Løgtingið, har sambandið og
sjálfstýrið sita á lokinum, hefur
haft málið til viðgerar, undir-
søkingar, ið eru endaðar við út-
setingum »indtil videre«.

Eg hoydi eina ferð ein lækna
byrja tala sína við: »Vi er i Hu-
manitetens Tjeneste«.

Bert sambandið og sjálfstýrið
kundu sagt tað sama! So fingur
vit her suðuri hilt so forvaliga
sjúkrahúsið.

„Humanistur“.

Tíðindi.

Tvoroyri.

Arbeidarin — tingið og
vinnunevndin.

Til Fróðbiar sókn vóru sein-
astu fingstu játtaðar: til Trong-
isvágs 3000 kr. í tvey ár, til
Fróðbiar um tað sama. Við
mátt stendur ein bevillingur frá
1931 til ein vegg út til Sevmýrar.

Tað eru ikki stórir pengar,
tað er talan um. Tá, komu teir
fólkini til góða í hesum
trongu tíðum, var tað ein góður
stuðul í teim. Men vit eru nú
komin inn í tað nýggja árið, og
enn er einki vegarheiði byrjað.
Hin stóri arbeidsleysi flokkurin
hefur gingið og spurt: hví?
hvussu ber hetta til?

So kom svarið endiliga.
— Á seinasta almenna sóknar-
stýrisfundi var lisið upp brie-
frá vinnunevnd sambandsins, ið
sigur, at hon »formoder ikke«,
at amtmáðurin rindar hin jätt-

aða pening, um kommunan
stendur í skuld til »Amsrepa-
tionsfondens«. Og hvor komu-
muna stendur ikki í eftirstóðu
til amtsgrunnin í hesum døgum?

Arbeidarin á Tvoroyri var
vistur burtur við háð og spott,
tá ið hann sokti tingið um at
seta neyðhjálparárbeiði í gongd.
Nú verður lagt byld omaná sár:
jättad pening við aðrari hondini,
men sýtt at rinda hann við
hinari hondini. Sambandsmenn
og sjálfstýrsmenn, ið hava ræði
á Føroya lögtingi, vita, at kom-
munan her hefur eftirstóðu.
Teir kundu tí spart sær at jätta
peningin uppá so ljótan kvams-
vis máta. Tað var meiri man-
arligt at sagt bart nei, so visti
fólk, at tað hevði einki at duga
uppá.

Tað er ómenneskjaligt at halda
arbeidsleysar arbeidara fyri
spott. Teir hava tað nóg ringt,
sum teir hava tað.

Trawlari

kom inn á Tvoroyri um dag-
irnar við einum heilavillum
eingilsmanni. Hann segðist at
hava drukkíð allan vegin upp
til hann gjordist heilavillur.
Lungabruni kom til — og mað-
urin doyði.

So móg ólukkan elvt av tí
vanlukkan rúsdrekkanum.

Tað er ikki hinni

sum trawlararnir eru ágrýtnir
við Føroyar. Sjálvt jóladagarnar
kundi ein sigga ein ríðil av
trawlarum liggja á vanni og
kroka undan óveðrinum.

Hin tekniski kvøðskuln

á Tvoroyri hefur haft so nógva
tilgongu, at skúlin hefur verið
noyddur at víst summar nem-
ingar burtur.

Eisini tygum

vilja gerast vissur í,
at tað loysir seg at
lýsa, bert tygum
royna eina lýsing í

„Føroya
Social-Demokrat“.

Ringið til skrivstovuna
máltr. 51.

Bekendtgørelse.

I Henhold til Lov af 12. Marts 1923 om den kommunale
Beskatning paa Færøerne, opfordres de Personer, som skal an-
sættes til personlig Kommuneskat i Thorshavns Kommune (Sogn),
til enten selv eller ved en dertil betroet Fuldmægtig, dog i saa
Fald under Fuldmagtgiverens eget Ansvar, inden 15. Januar 1933
— eller for deres vedkommende, der er forpligtede til at føre
autoriserede Handelsbøger inden Udgangen af Januar Maa-
ned 1933 — at angive deres Indkomst for Aaret 1932 i
Overensstemmelse med de af Kommissionen til Skatteyderne ud-
leverede Skemaer med dertil knyttede Vejledning. — Opmærk-
somheden henledes paa, at Personer, der i deres Næringsvej sæd-
vanlig benytter et andet Driftsaar end Kalenderaaret, har Ret til
ved Selvangivelsen at benytte Driftsaaret. — De saaledes udfyldte
Skemaer skal indleveres til Thorshavns Ligningskommission.

Det tilkendes gives udtrykkelig, at den, der forsommer rettidigt
at selvangive sin Indkomst i Overensstemmelse med foranævnte
Lov, forlæber Retten til at gøre Indsigelse mod sin Ansættelse i
Skat, medmindre han kan godtgøre, at Ansættelsen overskrider
hans virkelige Indkomst med mere end 25 pCt. — Er Forskellen
større end 25 pCt., skal han betale Skat af den virkelige Indkomst
med Tillæg af 25 pCt.

Den, der ved Skemaernes Omdeling maatte være blevet for-
bigaaet, maa selv paa Byraadskontoret forlange sit Skema, da
mulige Fejl ved Omdelingen er uden Indflydelse paa foranstaa-
ende Bestemmelser.

Personer, der er pligtige til at føre autoriserede Handels-
bøger, samt skattepligtige Dødsboer, skal sammen med Angivelse
af deres Indkomst indsende Driftsregnskab og Opgørelse
over Status ved det paagældende Driftsaars Begyndelse og
Slutning.

Selvangivelser, der ikke indkommer inden de ovennævnte
Frister i den foreskrevne Form og i behørig underskrevet Stand,
har ikke Krav paa at komme i Betragtning.

De Arbejdsgivere, som paa omdelte Blanketter er opfordret
til at meddele Oplysninger om udbetalte Lønninger m. m. til deres
Personale, maa inden 15. Januar 1933 fremkomme med disse Op-
lysninger, hvortil de har Pligt i Medfør af oven citerede Lovs §
31, idet bemærkes, at saadanne Oplysninger i Tilfælde af Værging
kan fremsendes af Justitsministeriet ved Dagbøger.

Opmærksomheden henledes paa, at den, der til Skade for
Kommunen mod bedre Vidende gør en urigtig Selvangivelse eller
meddeler urigtige Oplysninger til Ligningskommissionen om sine
Indtægter eller Formue- og Lejlighedsforhold, straffes med til
Kommunens Kasse at bøde den besvægne Skats Beløb
10 Gange.

THORSHAVNS LIGNINGSKOMMISSION, den 28. Decbr 1932.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL

COKES

BRÆNDE

Tlf. 208.

Útgevarar: Javnaðarmannafelag.
Blaðstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmíðja B. Z. Jensens, Tórshavn.

nogen bekymrer sig om det.
Men Guderne smiler alligevel.

Se, — paa mange Steder, en
store, rødmeende Pletter er Myr'en
fuld af Mulebær, saa er Mosens
Sjæl alligevel krydret med lidt
Venlighed! Naar Multen endnu
ikke er helt moden, er den rød
som en lille jomfruelig Trutmund
men smager lidt fersk. Senere
bliver den gylden, blod, krydret
svulmende hed. Solstråler, som
har forvildet sig dybt ned i den
klæge Mosegul og er kommet
helt ned til Jordens Brystgang,
er blevet lagrende dernede, er
steget op igen ad uendelig smaa
Rør, Saffianer, og har dryppet
Bærbægrene svulmende fuld af
Livelskirs!

Selv de hårdeste Guder kan
smile!

Og Beboerne heroppe skønner
paa det. De ved, hvad der skjuler
sig bag Smilet. Heroppe i det
kolde, taagede Nord blusser
Druerne ikke som blåa Soklaser
paa frodige Ranker, men Livets
jnderste Sjæl er ens i sit Væsen

hos alle levende Urter og Frugter,
Vesteraalens Beboere laver Vin
af alt: af Rhabarber, som ikke
kan blive rødstilkede heroppe;
lange isgrønne Rhabarbersteng-
ler skjuler dog den samme ild-
nende Løndom som Druen; —
af Fandens Mælkebøtter kan
der laves den herligste Madeira,
af Rhabarber den mest kvægende
Sauterne, af Blaaber den kraftig-
ste Bordenauvin.

I Stokmarken traf jeg Vester-
aalens Mussolini — de ligner i
hverfald — den stovte Rheder
Einar Lund. Han skaber Arbejde
til de trange Dales fattige Be-
boere, hans barske Smil lyser
over Myr'en, og i sin Fritid
syssler han med at lave Guld-
tinktur, gyldne løndomsfulde
magiske Drikke af Løvetand og
andre mærkelige Ting, Blodeli-
siner af røde og blåa Bær, han eks-
perimenterer som en Alkymist
med Kolber, Glasbeholdere, Re-
tortler, han lokker Solen ud af
en Blomst eller en lille forkom-
men Buskfrukt.

Det gælder at finde ind til det
Gode, der, hvor man er, siger
han. Her i Vesteraalen er det
lige saa godt som paa Sicilien
eller Mallorea.

— Bedre endnu! — tænker jeg
uvilkaarlig. Thi skaber de skraa
Solstråler ikke, ved Lysbryd-
ningen, en festligere og mere
glimrende Sommer, og en even-
tyrligere, nordlysfunklende Vin-
ter?

Og det er som om Mennesker
og Dyr er mere vagne og har
mere aabne Sind her end i Syden.
Nordlandspigerne er kendt
for deres Temperament og
umiddelbare Frejdighed. Nord-
lændingen er haade klog og en-
foldig. — men først og frem-
mest ubegrænset gæstfri, ube-
grænset tillidsfuld overfor den
Fremmede. Dette maa være
hans bedste Anbefaling. — thi
ethvert Sind spejler sit eget Væ-
sen i sine Omgivelser, og ligesom
Tyv tror, at Hvermand stjæler,
tror den Højhertede, at alle paa
Bunden er ligesom han selv.

Derfor vil jeg, heller end at
fortælle mig i Lovtaler over de
enkelte Egne, enkelte Bygder i
Vesteraalens udstrakte Rige,
raade alle, der har Tiden til
Raadighed, at rejse herop i deres
Ferie. Dampskibsrejsen langs de
norske Fjorde er mere eventyr-
lig, mere vekslende og berigende
end en Tur gennem Middelha-
vet. Og et Ophold i Vesteraalen
vil sikkert vise sig at være lige
saa billigt — og mere fængslende
— end et Ophold selv i Span-
iens eller Syditaliens billigste
Egne.

Og — til Syvende og Sidst —
Vesteraalen er os dog nærmere
end Mallorea! Det er vore Brødre,
vi kommer til, de modtager os
med Interesse, med Broderdril-
lerier og broderligt Krigsmød
og Broderkærlighed. Vi forstaa
deres Sprog.

Det er en fjærn Bestanddel af
vort i den graa Oldtid splittede
Hjem, vi vender tilbage til, naar
vi styrer op gennem Raftsund,
op til Eventyrlandet Vesteraalen

hvor Midsommersolen aldrig
gaar ned, og hvor Vinternatten
blinker broget og vild, med fos-
forfunklende Nordlys?

Josef Petersen.
(»Soc.-Demokr.«).

